

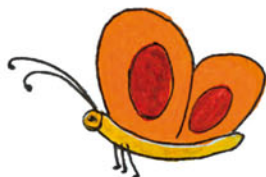
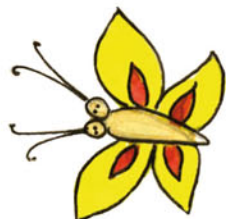


Csukás István



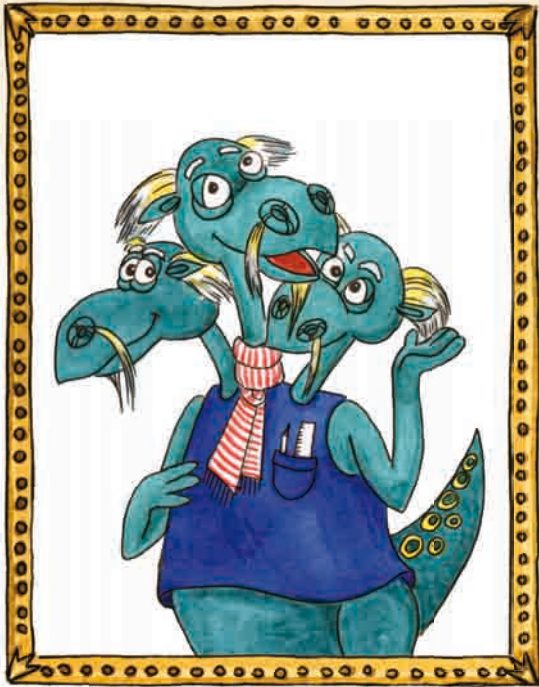
SÜSÜKE

a sárkánygyerek



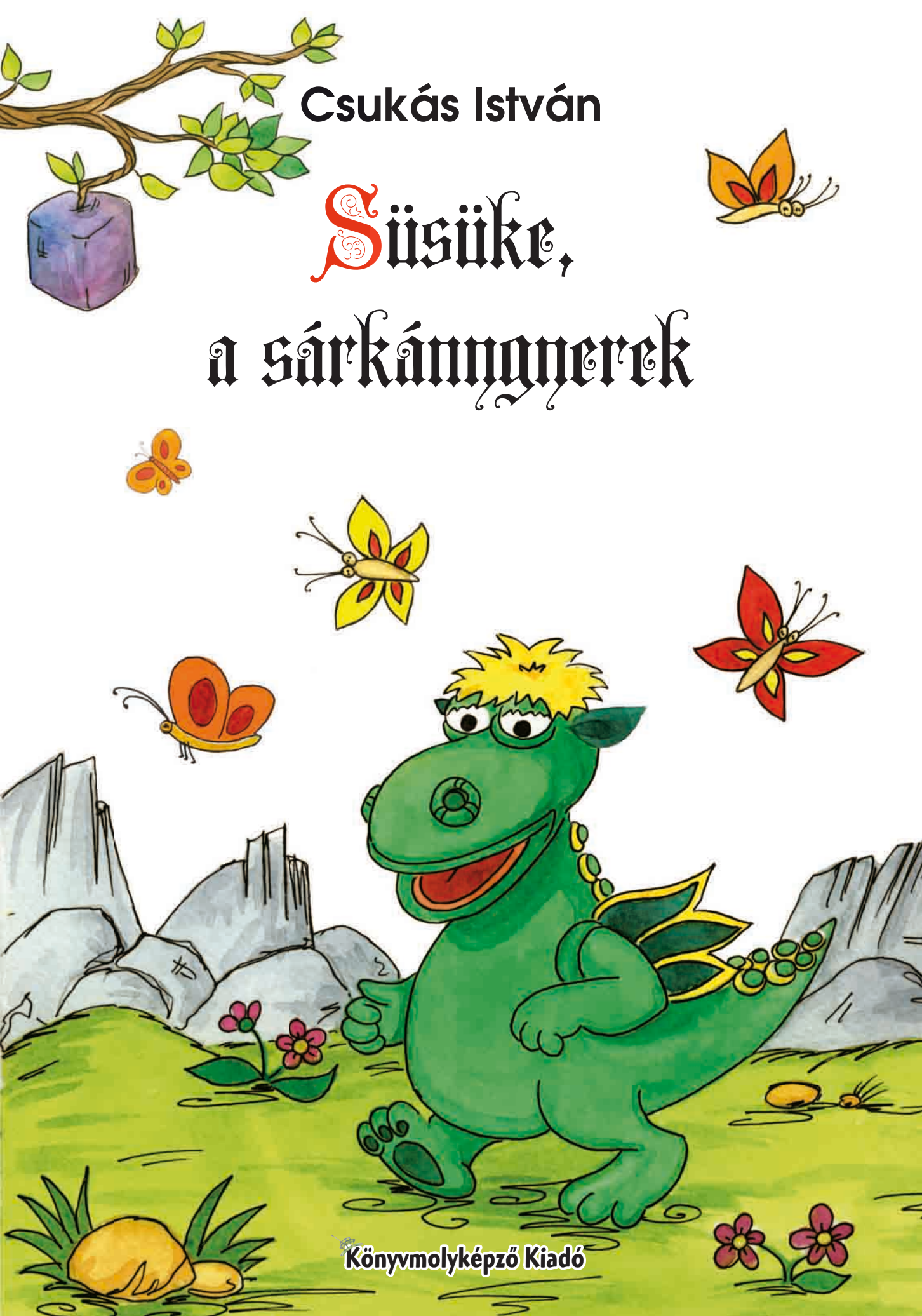
Rajzolta: László Maya





Csukás István

Süsüke,
a sárkánygyerekek



Utazás Sárkányföldre

Süsü és a Sárkánylány elindult haza, Sárkányföldre. Most, hogy összeházasodtak, várta őket az otthonuk, ahol Süsü lesz a király és a Sárkánylány a királyné.

Elbúcsúztak az emberektől, a királyi udvar búcsúztatta őket, vagyis mindenki, aki a királyi udvarban élt. Integtek, meg kiabáltak, meg szipogtak, meg kurjongattak.

– Legyetek boldogok! – kiáltott utánuk a király.

– Majdnem ő lett a vejem! – motyogta az öreg király.

– Ki vágja fel a fát? – kurjantotta a favágó.

– Ki fog velem játszani? Süsü! Süsü! Ne menj el, Süsü! – szipogta a Kiskirályfi.

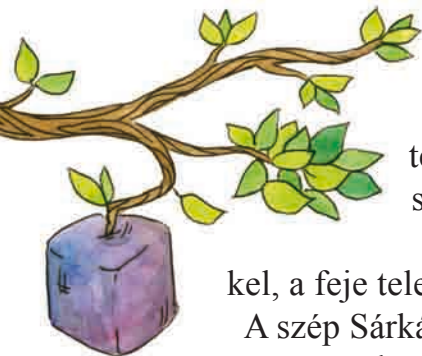
Süsü is integett meg kiabált.

– Ne sírj, Kiskirályfi! Nem örökre megyünk el. És te is eljöhetsz hozzánk játszani! És soha, de soha nem foglak elfelejteni!

A dada a szemét törölgette.

– Mi sem fogunk elfelejteni! Már egészen megszerettem ezt az egyfejűt!





Süsüék lassan eltávolodtak. Az integetők egyre kisebbek lettek, a hangjuk egyre halkabb, majd eltűntek mindnyájan Süsü szeme elől, ahogy utoljára visszanézett.

Süsü is nehezen szakadt el tőlük, a szíve tele volt emlékekkel, a feje tele volt kavargó gondolatokkal, a szeme tele volt könnyel.

A szép Sárkánylány szeretettel nézte az emlékező-szomorkodó Süsü.

– Nem örökre megyünk el – súgta. – És az emlékek velünk jönnek! Mesélj róluk, és akkor én is megismerem őket. Meg téged is jobban megismerlek! Bár a legfontosabbat most is tudom rólad: neked van a világon a legjobb szíved.

Süsü hálásan elmosolyodott és mesélt.

– Sokat tanultam az emberektől! Mondhatom, hogy nagyon sokat. Például egy csomó illemszabályt! Például, hogy mit kell mondani, ha egy kóbor lovaggal találkozunk. Azt kell mondani, hogy: *Üdvözöllek, dicső lovag, szép a ruhád, szép a lovad! Mi szél hozott, mondsza, erre s mi vajon a szíved terve?* Ez nagyon fontos, mert csak ezután jöhet a bajvívás! Azután megtanultam dolgozni. Ez is nagyon fontos, mert nem sokan tudják, hogy hogyan kell. Meg voltam egy személyben fővezér és hadsereg! Ez azért volt jó, mert megtanultam parancsolni és engedelmeskedni. Ennek mind hasznát veszem, ha király leszek.

A Sárkánylány mosolyogva helyeselt.

– Nagyon jó király leszel. Nem is tudtam, hogy ilyen okos vagy és ilyen illedelmes. Te leszel a legjobb királya Sárkányföldnek!

Süsü eltöprengett.

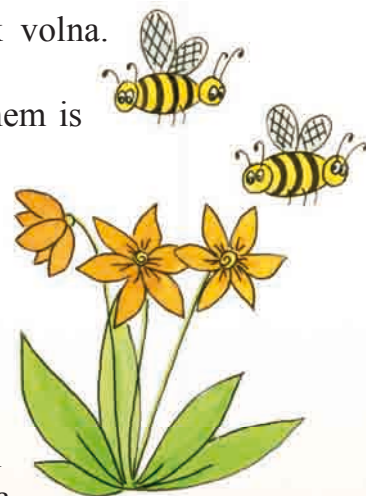
– Nem baj, hogy csak egy fejem van? – kérdezte aggódva.

– Nem baj – mondta a Sárkánylány. – Nekem is egy fejem van. Ha ezt hozzáadjuk a tiedhez, akkor már kettőnknek két feje van.

– Igaz – nézett rá Süsü. – És azt is megtanultam, hogy egy fejjel is lehet sokat csinálni. Sőt okosakat!

Nagyot nevettek, és a szomorúságot mintha elfűjták volna. Bámészkodtak és tervezgettek.

Különös tájon mentek. A sárkányok földje még csak nem is hasonlított az emberek földjére. Először is minden csupa szikla volt. Hatalmas hegyek meredeztek az ég felé, mintha valami óriás egymásra dobálta volna őket. A fák is mintha kőből lettek volna kifaragva, zörögtek-csörögtek rajtuk a levelek. Sosem látott gyümölcsök lógtak a fákról, és nagyon különös alakjuk volt. Az egyik gyümölcs kocka alakú volt, a másik háromszög alakú, volt olyan is, amelyik úgy meg volt csavarodva, mint a dugóhúzó. Lehetett látni olyat is, ami olyan volt, mint a tányér. Az ember el se tudja



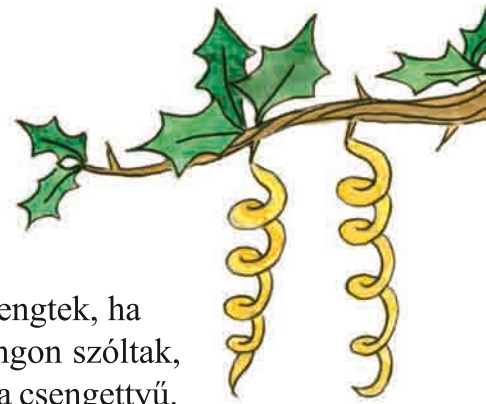
képzeln, hogy milyen ízük lehetett! De a legkülönösebb az volt, hogy a Napot sehol sem lehetett látni! Nem volt Nap! Valami kékes visszfény derengett helyette.

Az út szélén hatalmas virágok hajladoztak, mintha üvegből lettek volna, át lehetett látni rajtuk, és finoman csengtek, ha összekocantotta őket a szél. A nagyobb virágok mély hangon szóltak, mint a harang, a kisebb virágok meg úgy csilingeltek, mint a csengettyű.

Méhecskék röpködtek fölöttük, de mondhatom, hogy különös méhecskék. Először is két fejük volt, egy elöl, egy meg hátul. Mikor az egyik fej a virágport gyűjtötte, a másik fej figyelt.

A madaraknak is két fejük volt, egymás mellett a nyakukon. Röpködtek a fák között, és csipegették a tányér alakú, meg a kalapács alakú, meg a kocka alakú gyümölcsöket. Veszekedve rikácsoltak, olyan volt a hangjuk, mintha egy botot húznának végig a léckerítésen. Berregtek és csattogtak, kerepeltek és káráltak.

De Süsü nem törődött a berregő madarakkal, az esze a jövőn járt, meg akörül forgott, hogy milyen is lesz, ha ő lesz a király. Merthogy azért jött vissza a Sárkányföldre szépséges feleségével, a Sárkánylánnyal.



A szépséges Sárkánylány is azon töprenkedett, meg akörül forgott az esze, hogy milyen is lesz, ha ő lesz a királyné. Azután elmosolyodott, és azt mondta magában, hogy ilyen okos és erős király mellett, mint Süsü, nem lesz semmi baj!

Így ballagtak meg döcögtek, töprengve és mosolyogva, amikor megérkeztek a királyi barlanghoz.

Mert Sárkányföldön nem házak voltak, nem várak voltak, hanem hatalmas barlangok.

A királyi barlang bejáratát nagy, faragott címer díszítette, a régi királyt ábrázolta a három fejével.

Süsü üdvözlésképpen biccentett a három fejnek, s az járt az eszében, hogy sürgősen ki kell cserélni a címert. Új király, új címer!

S mivel pedig az új királynak egy feje van, a címeren is egy fejnek kell lenni! Vagyis az ő fejének.

Azután a címerről az ajtóra nézett, hogy mikor jön már valaki üdvözölni az új királyt.

De az ajtón nem jött ki senki, csend volt, gyanúsan nagy csend.

– Itt nincs senki – állapította meg Süsü.

– Kiabálj! – mondta a Sárkánylány. – Hátha alszanak.

Süsü hahózott meg kiabált, hogy csak úgy zengett a környék.

– Hahó! Hahó! Van itt valaki? Én vagyok itt, Süsü, a király!



– Meg a királyné! – tette hozzá a Sárkánylány.

Hahóztak meg hallgatóztak felváltva, vagyis Süsü hahózott, a Sárkánylány meg hallgatózott, mikor végre valami mocorgást hallottak a királyi barlangból.

Mintha valakik motyogtak meg vitatkoztak volna, mintha hárman sutyorogtak meg köhécseltek volna.

– Mi az? Mi az? – mondta az egyik.

– Valaki jött – mondta a másik.

– Köhö! Köhö! – köhécselt a harmadik.



Süsüék türelmesen várakoztak, hogy majdcsak előjönnek a motyogók, a sutyorogók meg a köhécselők.

Ám még mindig nem jött senki, csak a motyogás, a sutyorgás meg a köhécselés hallatszott.

– Ébredj fel, öreg! Töröld ki a csipát a szemedből! – mondta az egyik.

– Nekem te ne parancsolj! – mondta a másik.

– Köhö! Köhö! – köhécselt a harmadik.

Süsü elunta a várakozást, bekiáltott a barlangba.

– Gyertek elő! Ne féljete! Ez parancs!

Valami kerék nyikorgott a barlang mélyén, keservesen nyekergett, majd kigurult egy furcsa járgány. A furcsa járgányon egy öreg, háromfejű sárkány ült, a farkával lökte magát előre.

Megállt Süsüék előtt.

Süsü várakozva benézett az öreg sárkány mellett a barlangba.

– Hát a többi hol van? – kérdezte.

– Nincs több – mondta a sárkány egyik feje.

– Csak én vagyok – mondta a másik feje.

– Köhö! Köhö! – köhécselt a harmadik feje.

Süsü bólogatott, minden világos. A három fej motyogott, meg sutyorgott, meg köhécselt. De mind a három fej egy sárkányhoz tartozott. „Ezt még azért meg kell szoknom” – gondolta. – „Az emberek között már majdnem elfelejtettem, hogy ilyen is lehet!”

Hangosan meg ezt mondta:



– Én vagyok Süsü, az új király! Ő pedig a feleségem, a királyné. Hát te ki vagy?
Az öreg sárkány megnézte őket mind a három fejével, majd sorban meghaj-
totta mind a hármat, és így szólt, először az egyik fejével.

– Fogadd öreg szolgálád hódolatát! Én vagyok a Mindenés sárkány. Még fen-
séges apád fogadott fel azután, mikor te száműzetésbe mentél.

– Jaj, de jó, hogy megjöttetek! Már majd megölt az unalom – mondta a máso-
dik fej.

– Köhő! Köhő! – köhécselt a harmadik fej.

Vagyis láthatóan, illetve hallhatóan bőbeszédű volt az öreg Mindenés sár-
kány, meg locsifecsi, meg karattyolós, ami nem is csoda, hiszen egyedül élt a
királyi barlangban.

Süsü mosolyogva nézte, majd így szólt:

– Köszönöm, hű szolgálám! Majd megtanítalak, hogy mit kell mondani, ha egy
királlyal találkozol. Vagyis velem.

– Most taníts meg! – mondta az első fej.

– Szeretnék méltón üdvözölni – mondta a második fej.

– Köhő! Köhő! – köhécselt a harmadik fej.

– Jó! Megtanítalak. Figyelj! – magyarázott Süsü. – Azt kell mondani, hogy
uram-királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom!



- Uram-királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom! – mondta az első fej.
- De szép! De gyönyörű! – ámuldozott a második fej.
- Köhő! Köhő! – köhécselt a harmadik fej.

Süsü folytatta az oktatást.

– Ha pedig egy királylánnyal találkozol, ezt kell mondani! Szép vagy, mint a rózsaszál, ó te kedves királylány! És meghajolsz.

Az öreg Mindenés a Sárkánylány elé gurult, és meghajolt.

- Szép vagy, mint a rózsaszál, ó te kedves királylány! – mondta az első fej.
- Ó be szép! Ó be gyönyörű! – ámuldozott a második fej.
- Köhő! Köhő! – köhécselt a harmadik fej.

A Sárkánylány mosolygott, és kedvesen, de azért szigorúan így szólt:

– Majd holnap folytatjátok az oktatást. Most pedig be szeretnék menni a barlangba. Képzelem, hogy milyen poros meg pókhálós lehet. Képzelem, hogy milyen régen lehetett itt nagytakarítás.

Az öreg Mindenés harmadik fejéhez fordult, s ezt mondta neki aggódva:

- Te meg igyál forró gyógyteát! Még ránk kened a köhögést!
- Köhő! Köhő! – köhécselt a harmadik fej megszeppenve.

A Sárkánylány szigorúan ránézett, a harmadik fej gyorsan abbahagyta a köhécselést.

– És mi ez a nyikorgás? És mi ez a járgány?

A Mindenés sárkány első feje motyogva magyarázott.

- Ezen könnyebb járnom. Én csináltam.
- Azonnal kend meg a kerekeket, hogy ne nyikorogjanak! – mondta a Sárkánylány.
- Megkenem – ígérte a második fej.

A harmadik fej majd megfulladt, de visszatartotta a köhögést.

– Befelé! – mondta a Sárkánylány, s bementek a királyi barlangba.

Hát a barlang bizony tele volt porral meg pókhálóval.

A Sárkánylány finnyásan végighúzta az ujját a falon, a bútorokon.

– Azonnal elkezdjük a nagytakarítást! – jelentette ki. – Itt minden csupa por meg pókháló!

- És én addig mit csináljak? – kérdezte Süsü.
- Te addig ülj a trónszékre! – mondta a Sárkánylány.
- Jó, beleülök – bólintott Süsü. – Majd gondolkozom, meg tervezgetek, hogy mit kell csinálnom, ha már király vagyok.

A Sárkánylány az öreg Mindenest ugrasztotta.

– Először a trónszékét porold le! Nehogy poros legyen a király feneké!

Az öreg Mindenés a trónszékhez gurult, s egy nagy ronggyal letörölgette.





Csak úgy szállt a por! Boldogan motyogott a portörlesztés közben.

– Végre egy kis élet! – mondta az első feje.

– Már egészen berozdásodtak a csontjaim – mondta a második feje.

– Hapci! Hapci! – tüszögött a harmadik feje, mivel belemert a por az orrába, s habár a köhögést visszafojtotta, a tüszögésnek nem tudott parancsolni.

A Sárkánylány szúrósan nézett rá.

– Zsebkendőbe tüszents!

– Nincs neki zsebkendője – motyogott az első fej.

– Megörülök ettől a tüszögéstől! – morgott a második fej.

– Nyönyönyö! – nyögdécselt a harmadik fej, visszatartva a tüszögést.

De most senki se törődött a nyögdécseléssel. Lett nagy kavarodás a királyi barlangban. Padlót sikáltak, port töröltek, ablakot pucoltak, kilincset fényesítettek.

Vagyis hogy az öreg Mindenés sikált, törölt, pucolt és fényesített. De nem panaszkodott. Boldogan ugrált, pattogott a Sárkánylány parancsára. És boldogan motyogott mind a három fejével. Hogyisne! Hiszen végre valami mozgás, valami élet! Már halálra unta magát a nagy tespedésben.

A Sárkánylány átvette a parancsnokságot, szigorúan vezényelte a nagytakarítást. Most derült ki, hogy milyen jó háziasszony.

Süsü is boldogan révedezve ült a trónon, gondolkozott, hogy mit kell majd csinálni, ha jó király akar lenni. Egyelőre a gondolkozáson kívül nem csinált



semmit. Néha arrébb tolták a trónszékkal együtt, néha még arrébb tolták, hogy a trónszék alatt is fel lehessen sikálni a padlót.

Az öreg Mindenes toltta, s közben tisztelettel magyarázott.

– Ne haragudj, fenség, egy kicsit arrébb toltak – mondta az első feje.

– Tudniillik csak így tudom alattad felmosni a padlót – mondta a második feje.

– Nyönyönyö – nyögdécselt a harmadik feje.

Süsü legyintett, csak toljál! S gondolkozott tovább.

Az öreg Mindenes addig tologatta ide-oda, míg végül kitolta a konyhába.

– Itt lesz a legjobb – mondta az első feje.

– Itt legalább nem nyeled a sok port – mondta a második feje.

– Nyönyönyö – nyögdécselt a harmadik feje.

Süsü erre se mondott semmit, annyira elmerült a gondolataiban. Még a szemét is lehunyta, hogy jobban tudjon gondolkozni. Meg el is fáradt a hosszú úton. Meg ez a sok takarítás! Mi tagadás, elszunnyadt.

Végre, végre kezdett rend lenni a királyi barlangban. Ragyogott minden, egy szem por nem sok, annyi se volt. Csillogott a rézkilincs, villogott az ablak.

A Sárkánylány elégedetten nézett körül, s megdicsérte az öreg Mindeneset.

– Szép tiszta minden! Most már lehet lakni benne! Jó munkát végeztél, megérdemled a dicséretet!



Az öreg Mindenes boldogan motyorékolt mind a három fejével.
– Igyekeztem, fenséges királyné – mondta az első feje.
– És nagyon boldog vagyok, hogy szolgálatodra lehettem – mondta a második feje.
– Hrrr! Hrrr! – horkolt a harmadik feje.
A Sárkánylány sóhajtva nézte.
– Megőrülök a harmadik fejedtől!
Az öreg Mindenes a vállát vonogatta.
– Én is megőrülök a harmadik fejemtől – mondta az első fej.
– Ébresztő! – rikkantotta a második fej.
– Jaj! – jajgatott felijedve a harmadik fej.
De a Sárkánylány nem figyelt oda, elgondolkozva nézett körül.
– Valami hiányzik – mondta tűnődve.
A konyhából horkolás hallatszott, Süsü horkolt a trónszéken.
– Persze! A trónszék meg a király! Ez hiányzott! – csapott a homlokára a Sárkánylány. – Told vissza!
Az öreg Mindenes óvatosan visszatolta. Süsü felébredt.
– Hol vagyok? – kérdezte álmosan.
– Te itt vagy – mondta a Sárkánylány tűnődve. – De valami még mindig hiányzik!
– Mi hiányzik? – kérdezte Süsü ébredve.
– A nép hiányzik! – mondta a Sárkánylány. – Hol vannak az alattvalók? Nép nélkül mit ér a király?
S szigorúan az öreg Mindenesre nézett.
– Elbújtak! – mondta az első fej.
– Félnek. Nem tudták, hogy milyen lesz az új királyuk! – mondta a második fej.
– Jaj! – jajgatott a harmadik fej.
Süsü teljesen felébredt. Kiadta a parancsot az öreg Mindenesnek.
– Hirdesd ki, hogy megjött a király! Bújjanak elő és üdvözléjk!
Az öreg Mindenes kiállt az ajtó elé, és háromfelé kiabált a három fejével.
– Kihirdetem, hogy megjött a király! Bújjatok elő! – kiáltotta az első fej.
– Éljen! Ez parancs! – kiáltotta a második fej.
– Füuu-fütty! – füttyentett a harmadik fej.
Csönd volt, nem érkezett válasz. Nem bújt elő senki.
Az öreg Mindenes csóválta a három fejét.
– Király már van, nép nincs – mondta az első feje.
– Majd előbújnak, ha megéheznek – mondta a második feje.
– Hüm! Hüm! – hümmögött a harmadik feje.
Az öreg Mindenes elmerengve csóválta az első fejét.
– De én tudom, hogy igazán mi hiányzik! Egy trónörökös hiányzik!



Süsüke megszületik

Az öreg Mindenes a királyi barlang előtt sétált fel-alá, meg toporgott, meg motyogott a három fejével, egyszóval nagyon izgatott volt.

Még korán volt, még nagyon korán volt, csak az öreg Mindenes volt ébren idekint.

Meg ébren volt odabent a barlangban Süsü és a Sárkánylány. De odabent egyelőre csend volt, az öreg Mindenes be-befülett, de nem hallott semmit, tovább toporgott, meg motyogott a barlang előtt.

Nagy eseményre vártak odabent, azért toporgott, azért volt izgatott az öreg Mindenes idekint.

Kint is, bent is arra vártak, hogy megszülessék a gyermek, Süsü és a Sárkánylány gyereke megérkezzék erre a világra.

Az öreg Mindenes már éjfél után kijött a barlang elé, hogy összeszedje mind a három eszét, mert nagy dolog ám egy trónörökös születése, s minden segítségre szükség van! Már vagy századszor sorba vette, hogy mire van szükség, hogy mit is kell ilyenkor csinálni. Fecsegett, vitatkozott a három fejével, mert így könnyebben ment a gondolkozás.

- Legfontosabb a jó levegő! – mondta az első fej.
- De a huzat nem jó! – mondta a második fej.
- Hö! Hö! – nevetgélt a harmadik fej.
- Ez meg mit röhög? – kérdezte az első fej.
- Biztosan örömeben – mondta a második fej.
- Hö! Hö! – nevetgélt a harmadik fej.

Az öreg Mindenes mérgesen legyintett, rászólt mind a két fejével a harmadik fejére.

- Ne röhögcsélj! Így nem lehet gondolkozni! – mondta az első fej.
- Dugulj el! – mondta a második fej.
- Pssz! – pissegett a harmadik fej.

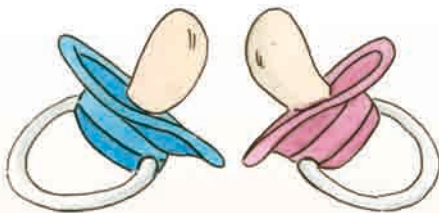
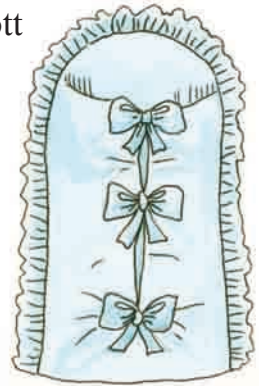
Az öreg Mindenes tovább toporgott, meg motyogott, s törte mind a három fejét, hogy mi kell még.

– Pelenka! – mondta az első fej.

- Cumi! – mondta a második fej.
- Pssz! – pissegett a harmadik fej.

Az öreg Mindenes idegesen toppantott, mert már az agyára ment a pissegetés, illetve csak a két agyára.

– Mit pissegepsz! – mondta az első fej.



– Mit pisszagsz? – kérdezte a második fej.

– Pssz! – pisszegett a harmadik fej.

Az öreg Mindenes elnémult a dühtől, még levegőt is elfelejtett venni, amikor meghallotta a gyereksírást! Hát ezért pisszegett a harmadik fej!

A barlangból jött a gyereksírás: megszületett a trónörökös!

Az öreg Mindenes sóhajtván megtörölte mind a három homlokát, megkönnyebbülve elmosolyodott, hogy nincs semmi baj, és de jó, hogy ő is itt van kéznél! Meg hogy nem hiába törte a fejét. Meg hogy mégiscsak jó az öreg a háznál!

Az öreg Mindenes felnézett az égre, és így szólt:

– Megszületett a gyermek! – mondta az első feje.

– Üdvözlöm az újszülöttet! – mondta a második feje.

– Ó! Ó! – sóhajtozott a harmadik feje.

Majd bement a barlangba, és megnézte az újszülöttet, aki vidáman hunyorogott az anyjára és az apjára.

– Ugye, milyen szép? – suttogta a Sárkánylány. – És egy feje van!

– Az én fiam! – mondta büszkén Süsü.

Az öreg Mindenes is megcsodálta az újszülöttet, megnézte előlről, megnézte oldalról s megállapította, hogy tiszta apja, vagyis hogy egyfejű, de lehet, hogy kinő a többi fej is, de ha nem, az se baj!



Vagyis így motyogott, meg fecsegett összevissza nagy örömeiben.

Végül a Sárkánylány rászólt, hogy ne látatlankodjon itt, menjen, hozzon fürdővizet.

Az öreg Mindenest kirobogott, egy nagy dézsát teletöltött vízzel, beledugta az egyik ujját, megnézte, hogy elég meleg-e. Töltött hozzá még egy kis meleg vizet, azután egy kis hideg vizet, s becipelte a dézsát a barlangba.

Az újszülött hancúrozva fröcskölt meg prüszkölt a dézsában, tiszta víz lett minden körülötte. Mikor már minden vizet kifröcskölt, hangerősen felkiáltott:

– Éhes vagyok!

Ámulva hallgatták, hogy na lám, már tud beszélni, és az első szava az, hogy éhes. Vagyis életre való gyerekek látszik.

– Az én fiam! – mondta Süsü büszkén, mivel a nagy örömtől más nem jutott eszébe.

A Sárkánylány is mosolygott, de neki azért más is az eszébe jutott.

– Mindjárt kapsz finom reggelit!

Süsüt arrébb küldte, hogy üljön a trónszékbe, onnan figyelje az etetést.

Az öreg Mindenest meg kiküldte, hogy a barlang előtt őrködjön, hogy senki ne zavarjon, mert az evéshez nyugalom kell, így fejlődik a gyerek.

Süsü a trónszékbe ült. Az öreg Mindenest a barlang előtt járkált fel-alá, és őrködött.

A Sárkánylány gügyögve etette a gyereket.

– Na, még ezt a kanál finom tejbepapit! Hamm!

A sárkánygyerek bekapta a tejbegrízt, és rögtön nőtt egy centit. Azután bekapott egy kiflit, és megint nőtt egy centit. Azután megevett egy almát, és attól is nőtt egy centit.

Így evett-ivott nagy étvágygal, s mire befejezte a reggelizést, akkorát nőtt, hogy rendes, gyerek méretű lett! Vagyis egyből kinőtte a pólját. Leugrott az anyja öléből, és odarohant az apjához. Megállt előtte, és azt kérdezte:

– Te ki vagy?

– Én vagyok az apád – mondta Süsü. – Plusz a király!

– És én ki vagyok? – kérdezte a sárkánygyerek.

– Te vagy az én fiam! – mondta Süsü büszkén.

– Én is király vagyok? – kérdezte a gyerek.

– Nem, még nem vagy király – csóválta a fejét Süsü mosolyogva. – De egyszer te leszel a király!





– És engem hogy hívnak? – kérdezte a sárkánygyerek.
Süsü ingatta a fejét, meg motyogott.

– Mindjárt kitaláljuk felséges anyáddal – mondta végül.

– Na, amíg kitaláljátok, én körülnézek odakint – mondta a sárkánygyerek, és kirohant a barlangból.

Egyenesen nekirohant az örökdő Mindenestnek, majdnem felborította.

– Na! – mondta az első fej dohogva.

– Na, na! – mondta a második fej.

– Pitty! – pittyegett a harmadik fej.

A sárkánygyerek megcsodálta az öreg Mindenest három fejét.

– Hát te ki vagy? – kérdezte.

Az öreg Mindenest szeretettel nézett rá, milyen szép nagy gyerek, egy kicsit eleven, de az nem baj.

– Én vagyok az öreg Mindenest – mondta az első feje.

– Legyünk barátok! – mondta a második feje.

– Hu! Hu! – huhogott a harmadik feje.

A sárkánygyereknek legörbült a szája, úgy kérdezte pityeregve:

– Nekem miért nincs nevem?

Az öreg Mindenest ingatta a három fejét, hűmmögött, meg dűnnyögött, hogy igaz, igaz, mindenkinek jár a név!

– De mi legyen a neve? – kérdezte az első fej.

– Valami szép név kellene! – mondta a második fej.

– S! S! – süsögött a harmadik fej.

Az öreg Mindenest megrázta a két fejét, majd ránézett a harmadik fejére.

– Mit mondtál? – kérdezte az első fej.

– S! S! – süsögött a harmadik fej.

– Azt mondja, hogy Süsü! – fejtette meg a második fej.

– Nem jó! Úgy az apját hívják! – mondta az első fej.

– Ke! Ke! – kekezett a harmadik fej.

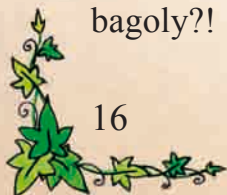
– Ke? Ke? Azt mondtad, hogy Süsüke? – kérdezte az első fej.

– Hu! Hu! – huhogott a harmadik fej.

– Hurrá! Megvan a név! – rikkantotta boldogan az első fej.

A sárkánygyerek értetlenül nézte az öreg Mindenest.

– Ke? Ke? Hu? Hu? Ez a nevem? – kérdezte. – Ez milyen név? Ez macskanév! Vagy bagolynév! Mi vagyok én? Macska? Bagoly?! Vagy netán macskabagoly?!



Az öreg Mindenes mosolyogva rázta mind a három fejét, hogy nem, nem!
– Nem vagy macska és nem vagy bagoly! És nem vagy macskabagoly sem! És nem ez a neved!

– Mondd meg gyorsan, hogy mi a nevem! – toppantott a sárkánygyerek.

Az öreg Mindenes bólogatott a három fejével.

– Megmondom. Figyelj! – szólt az első fej.

– Süsüke. Ez a neved. Hogy tetszik? – mondta a második fej.

– Ke! Ke! Ke! – kacagott a harmadik fej.

A sárkánygyerek elvigyorodott, a füléig ért a szája, tetszett neki a név.

– Süsüke! Süsüke! Éljen! Ez én vagyok! Vagyis éljek én! – rikkantotta boldogan. Próbálgatta a nevét, s amikor már jól tudta mondani, beszaladt a barlangba.

Megállt a trónszék előtt, s így kiáltott:

– Süsüke! Süsüke! Ez a nevem. Hogy tetszik?

Süsü és a Sárkánylány mosolyogva nézte. Megfogták egymás kezét, s így szóltak:

– Nagyon tetszik. Én is pont erre a névre gondoltam – mondta Süsü. – Viseld egészséggel! És ne hozz szégyent rá!

– Nagyon tetszik! Te vagy az én aranyos kis Süsüké! – mondta a Sárkánylány. – Gyere, hadd öleljelek meg!



Süsüke az anyjához rohant, ölelgették, csókolgatták egymást.

Süsü elérzékenyülve nézte, majd hümmögött, meg dünnyögött, meg kráko-
gott, majd így szólt végül:

– Ne kényeztesd annyira! A fiúkat nem szokták nyalni-falni! A fiúkat szigo-
rúbben kell nevelni, hogy jó katonák legyenek!

A Sárkánylány elcsodálkozott.

– Jó katonák? Hiszen még gyerek! És egy gyereknek játszani kell! Menj,
kisfiam, játszani!

Süsüke kibontakozott az ölelésből, és csillogó szemmel így szólt:

– Jó! De kivel játszszak?

Az apjára nézett, de Süsü gyorsan leült a trónszékre.

– Én most nem érek rá. Én most az ország sorsán gondolkozom.

Süsüke az anyjára nézett. A Sárkánylány a konyha felé indult.

– Most nem érek rá. Ebédet kell főznöm.

– Hát akkor ki játszik velem? – kiáltott fel Süsüke.

Az apja és az anyja egymásra nézett. Egyszerre mondták, elmosolyodva,
hogyan megtalálták a megoldást.

– Az öreg Mindenés!

– Bár a haja már deres... – tette hozzá tétován Süsü.

Süsüke szeme újra felcsillant, kirohant a barlangból, futás közben hangosan
mondta, mint egy verset:

*Mindenés, Mindenés!
A te hajad mért deres?*

Az öreg Mindenés a barlang előtt szunyókált, felváltva hunyta le a szemét,
vagyis az egyik feje mindig ébren volt, amíg a másik kettő aludt.

Most éppen a harmadik feje volt ébren, amikor Süsüke kirobogott, puff,
egyenest a hasának.

– Puff! Puff! – pufogott a harmadik fej.

– Jaj, ki az? – riadt fel a második fej.

– Segítség! – kiáltott fel az első fej.

Süsüke kiabálva körbeugrálta az öreg Mindenest, aki utána forgatta a három
fejét, míg teljesen összezsavarodtak.

Süsüke végre megállt előtte.

– Ugye, fogsz velem játszani? Ugye, te vagy az én játszótársam?

Az öreg Mindenés visszatekergette a három fejét.

– Persze! – mondta az első fej.

– Azért vagyok Mindenés! Bár a fejem már deres... – mondta a második fej.

– Ipiapacs! – mondta a harmadik fej.



Süsüke elégedetten nézte az öreg Mindenest.

– Mit játsszunk? – kérdezte.

Majd rögtön válaszolt is.

– Fussunk versenyt!

Az öreg Mindenest mellé állt. A távolban meredező nagy hegyre mutatott.

– Irány a nagy hegy! Számolj háromig!

Az öreg Mindenest számolt.

– Egy! – mondta az első feje.

– Kettő! – mondta a második feje.

– Huss! – hussogott a harmadik feje.

A hussra nekilódultak, futottak, rohantak, száguldottak és robogtak. Egyszer Süsüke vezetett, egyszer az öreg Mindenest. De mind a ketten jól futottak, habár az egyik öreg volt, a másik meg fiatal, és egyszerre értek a nagy hegyhez.

– Ki győzött? – kérdezte lihegve Süsüke.

Az öreg Mindenest egy picit hátrább húzódott, s így szólt:

– Te győztél! – mondta az első feje.

– Igaz, hogy csak egy centivel! – mondta a második feje.

– Stop! – mondta a harmadik feje.

Süsüke boldogan mosolygott, majd nagylelkűen azt mondta:



– Legközelebb majd te győzöl.

Az öreg Mindenes bölcsen bólogatott, hogy na lám, milyen okos ez a ma született sárkánygyerek, nem henceg a győzelmével, látszik, hogy nem csak gyors lába van, hanem az esze is jól forog.

Süsüke kíváncsian nézte a nagy hegyet.

– Kik laknak ott? – kérdezte.

Az öreg Mindenes hümmögött, meg tekergette a három fejét, végül kibökte:

– A sárkányok – mondta az első fej.

– Elbújtak – mondta a második fej.

– Hö! Hö! – röhgcsélt a harmadik fej.

Süsüke nem értette.

– Miért bújtak el? Félnek?

Az öreg Mindenes legyintett.

– Szégyenlősek – mondta az első fej.

– Meg félnek is – mondta a második fej.

– Brr! – berregett a harmadik fej.

Süsüke közelebb ment a nagy hegyhez, felállt egy kőre, és így kiáltott:

– Én vagyok Süsüke! Most születtem! És ne féljete!

A nagy hegy barlangjában sutyorogtak meg motyorogtak a sárkányok, óvatosan kilestek, de nem jöttek elő.



Süsüke nem csinált nagy gondot a dologból, majd előjönnek, ha megunják, gondolta. Leszállt a kőről, s az öreg Mindenest biztatta, hogy menjenek tovább, nézzenek körül, szeretne megismerni mindent, és ebédig még van idő! És nagy a világ, és alig látott még belőle valamit!

Az öreg Mindenest bólogatott.

– Jó! De most nem futunk. Csak sétálunk – mondta az első feje.

– Úgy jobban lehet nézelődni – mondta a második feje.

– Tipp-topp! – mondta a harmadik feje.

Elindultak, sétáltak és báméskodtak. Süsüke egy verset mondogatott, ami most jutott az eszébe, odakiáltotta a hegynek, az égen úszó felhőknek:

*Az a fő, hogy megszülettem!
Nagy a világ, megvár engem!
Én vagyok a sárkánygyerek,
engemet vár erdő, berek!
Kicsi vagyok, de megnövök,
mint a dinnye, vagy mint a tök!
Énrólam szól most az ének,
örüljete Süsükének!*

